

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15587/2025
13.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Оливера Миладиновић, адвокат из ..., против тужених ББ, чији је пуномоћник Гордана Ракочевић, адвокат из ..., ВВ и ГГ, сви из ..., као правних следбеника сада пок. туженог ДД, бившег из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене ББ, изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1405/23 од 07.03.2024. године, године, у седници одржаној 13.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене ББ изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1405/23 од 07.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене ББ изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1405/23 од 07.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1405/23 од 07.03.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 1040/19 од 20.01.2022. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, као сувласнику са уделом од 4/16 на кп.бр. .. КО ..., ближе описаној у ставу првом изреке пресуде, на име накнаде материјалне штете настале сечом шумског дрвећа, септембра месеца 2018. године исплати и то : за огревно дрво тврдых лишћара прве класе за 26,82м³ износ од 89.715,60 динара, за огревно дрво за 4,73м³ износ од 10.093,80 динара, укупно 99.809,40 динара са законском затезном каматом од 20.01.2022. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 89.784,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена ББ изјавила је благовремено ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете, настале сечом шумског дрвећа на непокретности кат. парцели која је у режиму сувласништва. Правноснажном пресудом, применом одредби материјалног права из одредби чланова Закона о облигационим односима, усвојен је тужбени захтев, код утврђења да је тужени, сада пок. ДД извршио сечу стабала на делу предметне парцеле коју држи тужилац по усменом договору извршеној деоби парцеле и да је посечена стабла засадио лично тужилац.

Врховни суд је оценио да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем које је изражено кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити, а ревизијом тужене се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Имајући у виду наведено не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 26.08.2019. године, а вредност предмета спора је 99.809,40 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору

мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**